

Arrest

nr. 291 111 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2023 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 1 september 2021, onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2021 werd ingediend door:

C.M., L.[...]

[...]

Nationaliteit: Colombia

+ 1 minderjarige dochter: R.C., M.A. [...]

Geboren [...] op xx.10.2005

Nationaliteit : Colombia

+ 1 meerderjarige dochter: S.C., L.V. [...]

[...]

Nationaliteit : Colombia

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 09.04.2019 dienden betrokkenen een VIB in. Op 21.05.2021 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en een maand– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat de jongste dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van R.C., M.A. geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van de minderjarige dochter plaatsvond in precair verblijf en dat de schoolopleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de jongste dochter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen stellen dat het onverantwoord zou zijn vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt om hen geen verblijfsregularisatie te gunnen en verwijzen naar het Nederlands systeem van het kinderpardon. Betrokkenen tonen niet aan dat de jongste dochter haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van het kind, zij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgt. Wat betreft de verwijzing naar het kinderpardon, dit is een regeling die in Nederland werd toegepast, het is niet mogelijk een Nederlandse praktijk in België in te roepen. Dit kan bijgevolg evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat mevrouw een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegt van 01.07.2019 bij de [...]; dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang het VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in de eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 21.05.2021, is tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen enorme integratie-inspanningen leverden, dat zij hier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat betrokkenen Nederlands zouden spreken, dat zij het inburgeringstraject met vrucht voltooiden, dat zij zich uitzonderlijk goed zouden geïntegreerd hebben in de Belgische maatschappij, dat cliënte gesyndiceerd is bij het AVC, dat zij 18 getuigschriften neerleggen, dat zij de wil zouden hebben zou goed en snel mogelijk deel te nemen aan de Belgische samenleving, dat de oudste dochter met succes de opleiding Huishoudhulp volgde bij CVO Focus in Lokeren, dat de oudste dochter een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur bewoog bij [...], dat de oudste dochter bij talloze evenementen en organisaties vrijwilligerswerk doet en dat betrokkenen in regel zijn met de mutualiteit CM Waas en Dender) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Ook op 23 februari 2023 werd aan eerste verzoekster en haar minderjarige dochter een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: C.M., L.

[...]

nationaliteit: Colombia

+ minderjarige dochter R.C., M.A. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een VIB indiende op 09.04.2019, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RW op 21.05.2021, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een période van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind : betrokkene kan de afreis maken samen met haar minderjarige en meerderjarige dochters.
- Het gezins- en familieleven : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige dochter, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt. De andere dochter van betrokkene is meerderjarig. Zij dient eveneens het Belgisch grondgebied te verlaten. Wat betreft haar meerderjarige zoon gaat het enkel om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
- De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

1.3. Ook op dezelfde datum werd aan tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer/mevrouw die verklaart te heten

Naam, voornaam: S.C., L.V.

[...]

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Omdat betrokkene een VIB indiende op 09.04.2019, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RW op 21.05.2021, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een période van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : de moeder en minderjarige zus verblijven evenmin legaal in België, zij dienen eveneens het Belgisch grondgebied te verlaten.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige dochter/zus verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van bijna 4 jaar totaal onworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Colombia - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn, hier reeds officieel gewerkt hebben in dienstverband én hier reeds 4 jaar naar school gaan en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst onworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én waar zij in Colombia overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun minderjarige dochter/zus hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarig kind/zus van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, het welke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst;

dat bovendien DVZ sinds medio 2018 in diverse identieke dossiers (qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie) zoals dit van verzoekers wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw en dit omwille van de overweging dat gezinnen met minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers echter ook behoren!;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 23.02.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 23.03.23 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden

nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers betogen dat zij verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor hun land van herkomst en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

Vooreerst wijzen zij op hun lang ononderbroken verblijf van bijna 4 jaar in België en stellen zij dat ze alhier een leven hebben opgebouwd, dat ze hier duurzaam verankerd zijn en hier reeds officieel gewerkt hebben in dienstverband

De verwerende partij heeft erop gewezen dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Wat betreft de tewerkstelling van eerste verzoekster wijst ze erop dat deze enkel werd toegestaan zolang het VIB niet was afgesloten, teneinde de betrokkenen de mogelijkheid te geven om gedurende die periode in eigen behoeften te kunnen voorzien en dat, vermits het VIB werd afgesloten op 21 mei 2021, de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten in België, sindsdien is vervallen.

Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Met de loutere herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag hadden aangehaald tonen zij nog niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld.

Verzoekers wijzen erop dat zij bij een aanvraag bij de diplomatieke post gehouden zouden zijn om in het buitenland te wachten op hun beslissing, wat minstens maanden in beslag kan nemen en het voorwerp

van de aanvraag teniet zou doen omdat hierdoor de banden en integratie die zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te worden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat zij dit niet hebben aangevoerd in hun aanvraag. Aangezien de bewijslast op verzoekers rust, kan het de verwerende partij dan ook niet worden verweten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, wisten verzoekers dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, en kunnen zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade indienen. De verwerende partij zal deze aanvraag moeten onderzoeken en zal daarbij rekening moeten houden met de ingeroepen elementen van integratie in België; verzoekers kunnen een eventuele negatieve beslissing in rechte laten toetsen.

Waar verzoekers voorts aanvoeren dat zij door hun lang verblijf in België totaal ontworteld zijn ten aanzien van hun land van herkomst, dat ze in Colombia niets meer bezitten en daar zo goed als geen familie meer hebben, stelt de Raad vast dat zij dit element evenmin hebben aangehaald in hun aanvraag. Ook op dit punt kan het de verwerende partij niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Verder wijzen zij op het feit dat de minderjarige dochter/zus M. hier reeds 4 jaar naar school gaat en dat een terugkeer om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland tot gevolg zou hebben dat haar scholing langdurig onderbroken zou worden, hetwelk vanuit onder andere psychologisch en pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van haar leven bevindt.

De verwerende partij heeft aangaande de scholing van M. het volgende gesteld in de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat de jongste dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van R.C., M.A. geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van de minderjarige dochter plaatsvond in precair verblijf en dat de schoolopleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de jongste dochter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen stellen dat het onverantwoord zou zijn vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt om hen geen verblijfsregularisatie te gunnen en verwijzen naar het Nederlands systeem van het kinderpardon. Betrokkenen tonen niet aan dat de jongste dochter haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van het kind, zij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgt. [...] Dit kan bijgevolg evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Met de loutere herhaling van de elementen waarop zij hadden gewezen in hun aanvraag en waarop de verwerende partij heeft geantwoord, brengen verzoekers geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat de verwerende partij ter zake kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld.

Verzoekers voeren tot slot een schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Zij wijzen erop dat de verwerende partij sinds medio 2018 tot op heden in diverse gelijkaardige dossiers besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit omwille van de overweging dat gezinnen met schoolgaande minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers ook behoren.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers wijzen “gelijkaardige dossiers”, maar zij brengen, buiten hun beweringen zonder meer, geen concrete gegevens aan waarmee zou kunnen worden aangetoond dat zij anders worden behandeld dan personen in een gelijkaardige situatie als de hunne. Daarenboven, in de mate dat verzoekers daarmee alluderen dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten. De schending van het gelijkheidsbeginsel

kan dus niet worden aangenomen. De aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is om dezelfde reden niet dienstig.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, en evenmin dat deze beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Gelet op deze vaststelling, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij menen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten ook vernietigd dienen te worden aangezien zij voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS